

A decorative border on the left side of the page, featuring intricate black floral and scrollwork patterns. The background is a gradient of light blue to dark blue.

***Китайська
лірика***

Китайське Середньовіччя (VII–XIII ст.)

- Китайське Середньовіччя, що охоплює VII–XIII століття, — золотий період розвитку поезії, яка стала суттєвою складовою духовного життя китайців.
- У цей час вірші писали всі — від імператора й чиновників до найбідніших селян. Поетичне бачення світу було характерним для світосприйняття китайців тієї доби. Вони уважно споглядали природу, навколишній світ, вчилися у того, що бачили, й співвідносили з побаченим свої думки й почуття. Китайська поезія доби Середньовіччя відзначається гуманістичним змістом і глибиною узагальнень. Вона й нині сповнена неповторного аромату трав та дерев, у ній вчувається подих вітру і політ птахів, вона нікого не може залишити байдужим, бо в ній знайшла відображення вся гамма людських переживань і почуттів, спостереження особистості за зовнішнім і внутрішнім світом, намагання знайти своє місце у космосі. Започаткувало високорозвинену цивілізацію правління династії Тан, що тривало майже триста років (618–907).

- У добу Середньовіччя в Китаї виникає пейзажна лірика. І це не випадково, адже все життя людини тісно пов'язане з природою. Природа не тільки годувала людину, а й була її духовним учителем, другом, співрозмовником. Природа і людина в китайській ліриці епохи Тан зливаються в одне ціле, вони складають одне єство у широкому та неосяжному світі. Поети спостерігають за найменшими змінами у природі, що відлунюються в їхніх рядках несподіваними образами, порівняннями, метафорами, які йдуть із глибини душі. Сучасний український літературознавець Ю. Султанов зазначає: «Це поезії весни й осені, і навдиво-виж рідко — холодної весни і спекотного літа».
- І завжди у нерозривній єдності з людиною, яка знає ціну миттєвості людського життя. Поезія Китаю — це поезія думки, вона плекалася й шліфувалася митцем, який старанно вчився у своїх попередників. Китайська лірика — це лірика спілкування з друзями, але спілкування відкритого, тому що приховані думки поета - для всіх, він поряд із людьми і пише для людей».

Лібо і ДуФу

Лі Бо

Лі Бо або Лі Бай (701-762) — китайський поет періоду династії Тан. Разом із Ду Фу вважається одним з найвидатніших поетів в історії китайської літератури. Від нащадків отримав прізвисько «безсмертний поет»

Лі Бо відомий своєю багатою уявою, епатажною манерою поведінки, а також, за поширеними переказами, своєю любов'ю до спиртного. Він багато часу проводив у подорожах, мав вільні погляди, ставився з презирством до добробуту й високих посад, відмовився стати придворним письменником і, ставши відлюдником, проживав у горах.

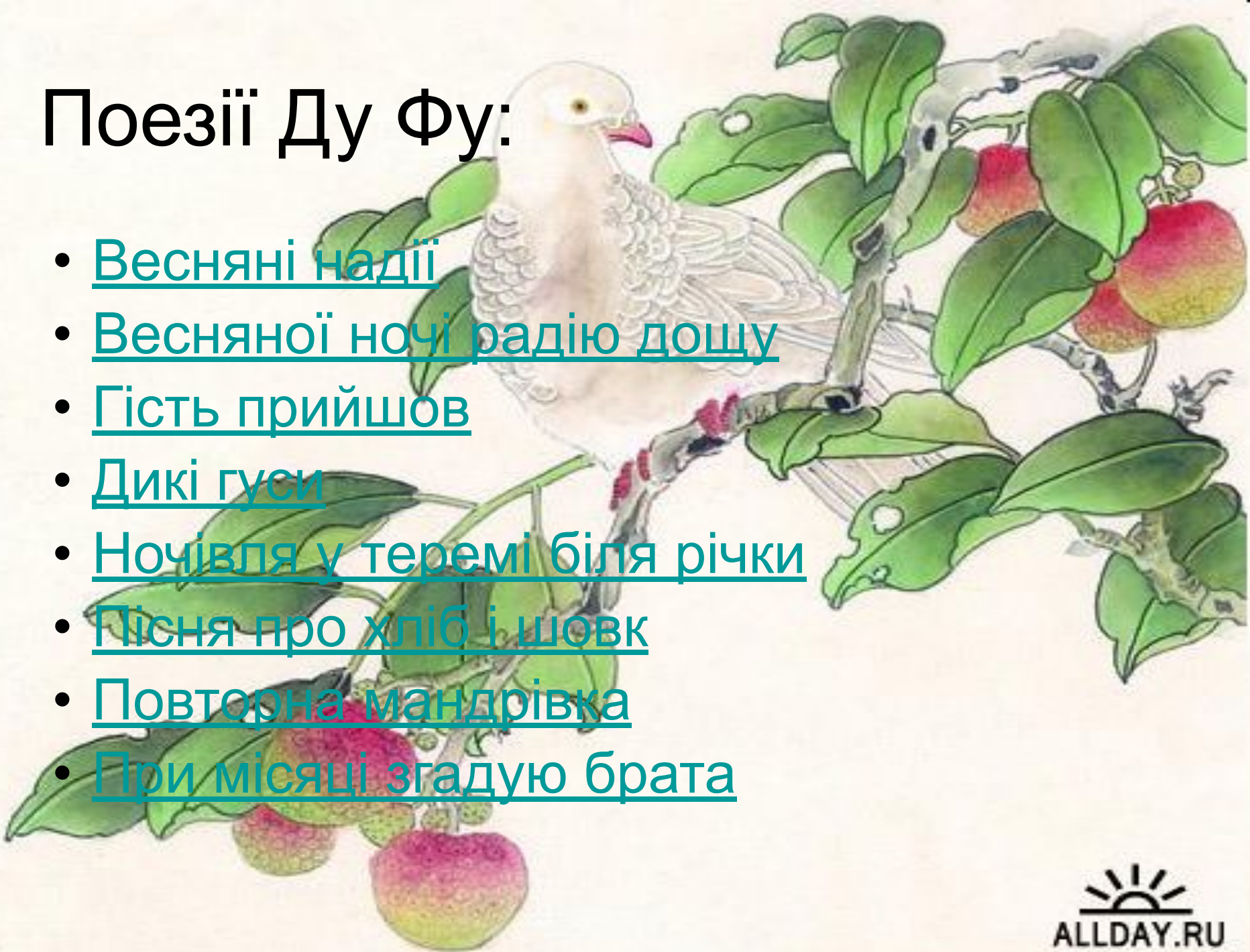
Теми поезій Лі Бо

- Можна виділити провідні теми серед яких:
- він звеличував: хоробрих мандрівників, захищав знедолених і відчував себе переможцем, який не знає перешкод.
- це — оспівування вина, квітів, місяця, дружби, природи в цілому.

Поезії Ду Фу:

- [Весняні надії](#)
- [Весняної ночі радію дощу](#)
- [Гість прийшов](#)
- [Дикі гуси](#)
- [Ночівля у теремі біля річки](#)
- [Пісня про хліб і шовк](#)
- [Повторна мандрівка](#)
- [При місяці згадую брата](#)

Вірш Лі Бо

將進酒【節錄】

李白

君不見黃河之水天上來
奔流到海不復回
君不見高堂明鏡悲白髮
朝如青絲暮成雪
人生得意須盡歡
莫使金樽空對月
天生我材必有用
千金散盡還復來

Форми віршів

• Лі Бо і Ду Фу Лі Бо і Ду Фу увійшли в літературу як «пращури вірша». Вони створили нову віршовану форму — вірш у 5 і 7 слів, що прийшла на зміну старій 4-слівній формі. Нова форма залишалася основною в китайській поезії протягом більше тисячі років, аж до «літературної революції» 1918 року. Спадщина Лі Бо включає класичні вірші, вірші в жанрі народних пісень «юефу» Лі Бо і Ду Фу увійшли в літературу як «пращури вірша». Вони створили нову віршовану форму — вірш у 5 і 7 слів, що

Ду Фу

- Народився у 712 році, в провінції Хенань. Ду Фу був онуком поета Ду Шеньяня. З дитинства Ду Фу був дуже розумною дитиною. Коли йому виконалось 7 років, він вже писав вірші. В молодості Ду Фу багато мандрував Китаєм, жив розгульним життям. Приїхавши до столиці, Ду Фу отримав у палаці невеличку посаду. В середині свого життя Ду Фу у столиці Чаньань було досить жалісне. Саме в цей період він на свої очі побачив занепад влади, розкішне життя вельмож і потреби звичайних людей, їх злиденне життя. Тому Ду Фу поступово став поетом, який у своїх творах постійно звертався до теми звичайного народу.

Теми поезій Ду Фу

Можна виділити провідні теми серед яких:

- осуд війни;
- вихвалювання мирної повсякденної роботи;
- мотив за батьківщину;
- тема природи, що відповідає внутрішньої сутності людини й перебуває в беззастережному духовному зв'язку з людиною

Вірш Ду Фу

猿聲不住啼

細草微風岸

危檣獨夜舟

星垂平野闊

月湧大江流

名豈文章著

官應老病休

飄飄何所似

天地一沙鷗

杜甫

乙亥仲秋 魏鈞麟

書

Ду Фу

Лі Бо

Thank You

